

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbančovej v právnej veci žalobcu **Š. N.**, podnikajúceho pod obchodným menom **S., B.**, *zastúpeného P. I., s. r. o., so sídlom L.*, proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom Jána Švermu 43, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka **M., s. r. o., J.**, *zastúpeného Mgr. Z. Z., advokátkou, D.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 473-2004 II/54-2009 zo 07. apríla 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/15/2009-78 z 12. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/15/2009-78 z 12. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. POZ 473-2004 II/54-2009 zo dňa 07. apríla 2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) č. POZ 473-2004 z 13. októbra 2006, ktorým bola zamietnutá prihláška slovnej ochrannej známky POZ 473/2004 s názvom SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA z 18. februára 2004 prihlasovateľa Mgr. Š. N. podnikajúceho pod obchodným menom S., B. (žalobca). Žalobca podal prihlášku slovnej ochrannej známky „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ pre tovary a služby športové oblečenie a obuv (trieda 25), športové potreby a pomôcky patriace do tejto triedy (trieda 28), reklamná a propagačná činnosť, marketing, vydávanie reklamných materiálov a textov, spracovanie textov, sprostredkovanie uvedených služieb (trieda 35), sprostredkovanie v oblasti obchodu s tovarmi, sprostredkovanie v oblasti nehnuteľností (trieda 36) a organizovanie športových, kultúrnych a spoločenských akcií, organizovanie podujatí na podporu športu, najmä hokeja, mediálne poradenstvo, organizovanie kurzov pre moderátorov, vydavateľská činnosť s výnimkou vydávanie reklamných textov, vydávanie periodických a neperiodických publikácií, redigovanie textov, sprostredkovanie uvedených služieb (trieda 41).

Po preskúmaní veci sa krajský súd stotožnil so závermi žalovaného i prvostupňového správneho orgánu o existencii zápisnej výluky prihlasovaného označenia „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ podľa § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2009 (ďalej len „zákon č. 55/1997 Z. z.“) a nepovažoval za dôvodnú žalobnú námietku žalobcu, pokiaľ spochybňoval otázku aplikácie ustanovenia § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z.. Nedostatok dobrej viery pri podaní prihlášky ochrannej známky je úrad povinný skúmať ex offo, pretože sa jedná o absolútnu prekážku zápisnej spôsobilosti označenia. Pri posudzovaní dobrej viery úrad musí prihliadať na akúkoľvek relevantnú okolnosť, ktorá by mohla nasvedčovať tomu, že prihláška nebola podaná v dobrej viere. Musí najmä prihliadať k tomu, či prihlasovateľ v čase podania prihlášky vedel o práve inej osoby k rovnakému alebo podobnému označeniu, či by používanie takéhoto označenia bolo v rozpore s dobrými mravmi, alebo by mohlo poškodiť osobitný charakter alebo povest' označenia, ktoré je predmetom iného práva, prípadne, či podanie prihlášky ochrannej známky nie je špekulatívne. Existenciu dobrej viery

žalobcu (prihlasovateľa) úrad v danom prípade skúmal aj z hľadiska tvrdení a listinných dôkazov predložených treťou osobou (M., s. r. o.), ktorá túto zápisnú výluku uplatnila prostredníctvom pripomienok podaných v zmysle § 8a zákona č. 55/1997 Z. z.. Stotožnil sa aj s postupom správnych orgánov, ktoré v danom prípade posudzovali skutočnosti týkajúce sa príprav a realizácie projektu s názvom „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“. Z predložených listinných dôkazov, ktoré sú obsahom administratívneho spisu, a na ktoré odkazuje napadnuté rozhodnutie žalovaného, resp. prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, je nesporné, že žalobca v decembri 1997 odovzdal projekt s názvom „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ predstaviteľom S.. Z predložených listinných dôkazov však zároveň vyplýva, že na zasadnutí Výkonného výboru S. dňa 18. novembra 1998 (na rokovaní ktorého bol žalobca prítomný) bol schválený návrh na zriadenie „SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“, pričom zo zápisnice č. 6 vyplýva, že Výkonný výbor S. poveril spracovaním tohto projektu p. S. a za osobu zodpovednú za spracovanie projektu bol určený žalobca, ktorý bol v čase od 01. decembra 1998 do 15. januára 2002 v pracovno-právnom vzťahu so S. (vo funkcii vedúceho oddelenia marketingu). Z tvrdenia samotného žalobcu v žalobe vyplýva, že aj pred uvedeným obdobím spolupracoval so S. na báze dobrovoľnosti ako externý hovorca. Z listinného dôkazu označeného ako „Projekt S.: SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ z decembra 1999 vyplýva, že tento materiál predložil žalobca (v materiáli označený ako autor projektu) na posúdenie a schválenie Výkonnému výboru S.. Zo zápisnice č. 25 zo zasadnutia Výkonného výboru S. z 02. februára 2000 bod 3 vyplýva, že Výkonný výbor S. posúdil a schválil projekt zariadenia „SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“, ktorý vypracoval a predložil vedúci oddelenia marketingu Mgr. N. (žalobca), pričom zodpovedným za realizáciu projektu boli určení žalobca a JUDr. N.. Zo Štatútu „SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ článok 1 bol 1.1 vyplýva, že „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ je inštitucionalizovaná pod právnym subjektom M., s. r. o. (ktorá je stopercentnou dcérskou spoločnosťou S.). Uvedená spoločnosť bola zapísaná do Obchodného registra 27. augusta 2001. Z výpisu z obchodného registra vedeného Okresným súdom v Bratislave I. odd. Sro vl. č. 24843/B vyplýva, že žalobca bol ako konateľ tejto spoločnosti zapísaný od 27. augusta 2001 do 23. júna 2004, pričom funkcia mu skončila ku dňu 27. novembra 2003. V Obchodnom registri bol zapísaný odštepny závod M., s. r. o., odštepny závod „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ od 22. februára 2005, so sídlom J.. Predmet činnosti odštepneho závodu podľa výpisu z obchodného registra je o. i. sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu a služieb, sprostredkovanie a organizovanie športových a spoločenských podujatí, usporadúvanie vzdelávacích podujatí,

reklamná a propagačná činnosť, vydávanie periodických a neperiodických publikácií, pričom rovnaké služby boli prihlasovateľom uvedené v zozname tovarov a služieb v prihláške ochrannej známky „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“. Z predložených listinných dôkazov správne orgány preto vyvodili správny záver, že žalobca bol so S., ako aj so spoločnosťou M., s. r. o. v určitom zmluvnom vzťahu (externý hovorca od 1997, vedúci oddelenia M.S. od 01. decembra 1998, konateľ spoločnosti M., s. r. o. od 27. augusta 2001), v rámci ktorého sa obidva subjekty podieľali na realizácii a finalizácii projektu „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“. Z predložených zmlúv o spolupráci je zrejmé, že žalobca ako konateľ spoločnosti M., s. r. o. uzatváral rôzne zmluvy potrebné pre úspešnú realizáciu projektu „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ (zmluvy o spolupráci medzi M.S., s. r. o. a rôznymi právnickými osobami špecifikovanými v napadnutom rozhodnutí, ako aj zmluvy o podpore „SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“). Záver správneho orgánu, že bez uvedených zmlúv by nebola možná konečná realizácia predmetného projektu „SIENE SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ logicky vyplýva z vyhodnotenia predložených listinných dôkazov. Z nich súčasne logicky vyplýva aj záver, že garantom celého projektu „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“, ktorý realizoval, zastrešoval, prezentoval a finančne zabezpečoval bola spoločnosť M., s. r. o., ktorej bol žalobca konateľom. Žalobca podal prihlášku ochrannej známky ako fyzická osoba – podnikateľ 18. februára 2004, t. j. až potom, ako bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti M., s. r. o. (27. novembra 2003), a teda až potom, ako umožnil, aby jeho projekt (myšlienku) zrealizoval (za finančnej podpory rôznych subjektov, s ktorými mala spoločnosť M., s. r. o. uzavreté zmluvy), tretí subjekt. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že vzhľadom na predchádzajúcu úzku spoluprácu žalobcu s S., resp. jeho dcérskej spoločnosti M., s. r. o. pri realizácii projektu „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ a čas, kedy bola prihláška ochrannej známky „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ podaná (po odvolaní žalobcu z funkcie konateľa spoločnosti M., s. r. o.) a skutočnosť, že S. prostredníctvom spoločnosti M., s. r. o. zodpovedal za finančnú, marketingovú, obsahovú náplň, smerovanie, organizačnú a realizačnú stránku projektu, ako aj koordinovanie všetkých zúčastnených subjektov (čo svojím podpisom potvrdil sám žalobca ako vtedajší konateľ a výkonný riaditeľ spoločnosti M., s. r. o.), podanie prihlášky ochrannej známky žalobcom žalovaný správne vyhodnotil ako podanie, ktoré nebolo urobené v dobrej viere, resp. túto prihlášku vyhodnotil ako prihlášku, ktorá bola podaná v dôsledku porušenia vzťahu dôvery (fiduciárneho vzťahu) medzi prihlasovateľom – bývalým zamestnancom S. a neskôr konateľom a výkonným riaditeľom spoločnosti M., s. r. o. – žalobcom a podávateľom pripomienok – ďalším účastníkom M., s. r. o..

Tiež sa stotožnil aj so závermi žalovaného i prvostupňového správneho orgánu (prezentovanými v odôvodneniach ich rozhodnutí), že otázka prípadného žalobcovho autorského práva k predmetu projektu a jeho ochrany nie je v konaní vo veciach ochrannej známky podľa zákona č. 55/1997 Z. z. pre posúdenie, či prihlásené označenie spĺňa podmienky na zápis ochrannej známky do registra, právne relevantná. Vzhľadom na to, že podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutia postupov orgánov verejnej správy, otázka autorského práva k predmetnému projektu a jeho ochrany nemôže byť predmetom posúdenia ani v prieskumnom konaní podľa 5. časti OSP.

Krajský súd konštatoval, že rozhodnutie žalovaného, i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu a správnej aplikácie zákona o ochranných známkach. Rozhodnutia sú náležite a logicky odôvodnené. Krajský súd ďalej zdôraznil, že v danom prípade sa jedná o rozhodnutie správneho orgánu vydaného na základe povolenej správnej úvahy (správne uváženie). Pri rozhodnutiach, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej správnej úvahy súd v zmysle § 245 ods. 5 OSP preskúmava len to, či takéto rozhodnutia nevybočujú z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, preskúmava iba to, či skutkové okolnosti, z ktorých správny orgán pri voľnej úvahe vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom, a či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej normy i z hľadiska hodnotenia dôkazov logické a úplné. Po preskúmaní administratívneho spisu súd zistil, že procesný postup správnych orgánov v konaní o prihláške ochrannej známky „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ bol v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku a súčasne s ustanoveniami Zákona o ochranných známkach. Pokiaľ žalobca v žalobe poukázal na nesprávne uvedený časový údaj o dobe trvania vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou M., s. r. o. (23. jún 2004), hoci žalobca bol z funkcie konateľa tejto spoločnosti odvolaný dňa 27. novembra 2003 a dňa 23. júna 2004 bola uvedená zmena len zapísaná do obchodného registra, súd túto skutočnosť (keď žalovaný mechanicky uviedol údaj podľa textu vo výpise z obchodného registra), považoval za takú, ktorá nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a nemá ani vplyv na vyslovený právny záver správneho orgánu, že prihláška nebola podaná v dobrej viere. K porušeniu vzťahu dôvery medzi žalobcom a ďalším účastníkom konania (M., s. r. o.) môže podľa názoru súdu dôjsť bez ohľadu na to, či by prihláška bola podaná v čase, keď tento prezentovaný vzťah bol neformálny (bezzmluvný, dobrovoľná spolupráca), počas existencie zmluvného vzťahu, alebo po jeho skončení, a to s prihliadnutím na existujúce a správnymi

orgánmi zistené skutkové okolnosti, za ktorých došlo k faktickej realizácii projektu (myšlienky) žalobcu subjektom odlišným od žalobcu, i keď za jeho osobnej účasti podmienenej a vyplývajúcej mu z povahy jeho pracovno-právneho vzťahu so S., resp. z povahy jeho funkcie konateľa spoločnosti M., s. r. o.. Uvedený dôvod preto podľa názoru súdu nebol spôsobilý napadnúť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Napokon krajský súd dospel k názoru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav, jeho skutkové a právne závery vyplynuli z vykonaných dôkazov, ktoré správne vyhodnotil a následne správne právne posúdil. Preto uzavrel, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodoval s poukazom na ustanovenie § 250k OSP.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že sa zrušujú rozhodnutia správnych orgánov a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava odôvodnenia svojej žaloby zo dňa 08. júna 2009, ako aj všetkých svojich doterajších tvrdení a vyjadrení, pričom má za to, že v danom prípade súd nesprávne právne posúdil vec, keď sa stotožnil s tvrdením žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, že v danom prípade sú naplnené podmienky ustanovenia § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z. a to, že prihláška ochrannej známky „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ nebola podaná v dobrej viere.

Inštitút dobrej viery sa totiž uplatňuje predovšetkým z dôvodu zamedzenia zápisu tzv. „špekulatívnej“ ochrannej známky, ktorú si prihlasovateľ dáva zapísať iba za účelom dosiahnutia zisku zo známkovej transakcie alebo je jeho úmyslom zneužitie už nadobudnutej rozlišovacej spôsobilosti inej ochrannej známky pre svoje označenie. Pri posudzovaní dobrej viery treba napr. brať do úvahy skutočnosť, či osoba, ktorá podala prihlášku vedela o práve inej osoby k rovnakému alebo podobnému označeniu alebo či na základe okolností musela byť s takýmto právom v dobe podania oboznámená alebo či by použitie takéhoto označenia bolo v rozpore s dobrými mravmi alebo by neoprávnene poškodilo osobitý charakter alebo povest' označenia, ktoré je predmetom iného práva.

Žalobca vypracoval pre slovenský hokej a jeho priaznivcov ucelený projekt, v ktorom si dal za cieľ zachytiť históriu slovenského ľadového hokeja a pripomenúť najvýraznejšie osobnosti hokejového hnutia z radu hráčov, trénerov, funkcionárov a športových –

hokejových novinárov pod názvom SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA, resp. pod alternatívnym názvom HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY. Celý projekt, ktorý obsahoval údaje o histórii hokeja na Slovensku, podmienky nominácie na zaraďovanie so Siene slávy slovenského hokeja, pravidlá pre výber kandidátov, orgán vykonávajúci výber kandidátov ako aj časovú postupnosť voľby, hodnotiace kritériá a pod. v písomnej podobe odovzdal žalobca ešte dňa 04. decembra 1997 vtedajšiemu prezidentovi Slovenského zväzu ľadového hokeja, dnes už nebohému Ing. D. P., ktorý prevzatie projektu priamo písomne potvrdil svojím podpisom a datovaním priamo na kópii projektu. Odovzdanie projektu SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA ďalšiemu funkcionárovi Slovenského zväzu ľadového hokeja – generálnemu sekretárovi P. M. dokumentuje aj fax žalobcu zo dňa 08. decembra 1997. I keď Ing. D. P. nemôže túto skutočnosť priamo potvrdiť, žalobca v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 02. marca 2005 k pripomienkam spoločnosti M., spol. s r. o. predložil fotokópie vyhlásení ďalších významných a medzinárodne uznávaných osobností pracujúcich v oblasti slovenského hokeja, ktorí potvrdzujú autorstvo prihlasovateľa k projektu SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA. Tiež v zápisnici č. 1/2003 z rokovania Nomináčného výboru Siene slávy slovenského hokeja zo dňa 08. januára 2003 všetci prítomní vysoko ocenili organizátorskú a manažérsku činnosť autora projektu, t. j. žalobcu. Všetky dokumenty, na ktoré sa žalobca odvoláva, sa vo fotokópiách nachádzajú v známkovom spise POZ 473/2004.

V tejto súvislosti opätovne dal do pozornosti, že v priebehu celého konania o zápis ochrannej známky nebol vo vzťahu k žalobcovi relevantne preukázaný ani zo strany podávateľa pripomienok, tobôž zo strany Slovenského zväzu ľadového hokeja, zámer a zlý úmysel prihlasovateľa. Nakoľko žalobca je jednoznačne a preukázateľne autorom projektu „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“, neprichádza do úvahy existencia akejkoľvek tretej osoby, ktorá by mala, resp. mohla mať k rovnakému alebo podobnému označeniu akékoľvek právo, tobôž právo autorské. Takisto žiadnym spôsobom nebolo v priebehu konania preukázané, že by tým, že si žalobca ako autor projektu „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ jeho názov chce tiež chrániť formou ochrannej známky, akýmkoľvek spôsobom neoprávnene poškodil osobitý charakter alebo povesť označenia. V konečnom dôsledku aj v rámci prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu bolo skonštatované, že žalovaný správny orgán z posúdenia dokladov, predložených jednou i druhou stranou (podávateľom pripomienok) zistil skutočnosť, že autorom projektu „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ je žalobca a prihlasovateľ označenia, Mgr. Š. N..

Takisto na nesprávnom vyhodnotení skutkového stavu sa zakladá tvrdenie žalovaného správneho orgánu, že zo strany žalobcu ako prihlasovateľa došlo k poručeniu vzťahu dôvery

medzi ním a Slovenským zväzom ľadového hokeja a spoločnosťou M., spol. s r. o., nakoľko prihlasovateľ v roku 1997, kedy bolo dielo vytvorené a väčšinu roka 1998 nebol so Slovenským zväzom ľadového hokeja v žiadnom zmluvnom vzťahu. Žalobca uzatvoril pracovno-právny vzťah so Slovenským zväzom ľadového hokeja až od 01. decembra 1997 a tento vzťah trval do 15. januára 2002. V uvedenom období pracoval žalobca vo funkcii vedúceho oddelenia marketingu, a jeho hlavnou pracovnou náplňou bolo organizovanie činnosti oddelenia v záujme zabezpečenia všetkých úloh Slovenského zväzu ľadového hokeja súvisiacich s plnením zmluvných záväzkov voči sponzorom a reklamným partnerom. Pred uvedeným obdobím žalobca spolupracoval so Slovenským zväzom ľadového hokeja výlučne na báze dobrovoľnosti, práve vypracovanie projektu SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA a garantovanie jeho úspešnej realizácie autorom viedlo predstaviteľov Slovenského zväzu ľadového hokeja k osloveniu žalobcu, aby prijal funkciu externého hovorca, ktorú vykonával popri svojom doterajšom zamestnaní od 04. decembra 1997. Okrem toho je potrebné dať do pozornosti, že v rámci celého konania o prihláške ochrannej známky neboli priamo zo strany samotného Slovenského zväzu ľadového hokeja samostatne vznesené ani pripomienky a ani námietky.

Účastník konania M., spol. s r.o., vo svojom vyjadrení k odvolaniu, k námietkam žalobcu týkajúcich sa posudzovania dobrej viery poukázal na návrhy generálnej advokátky E. S., prednesené 13. marca 2009 vo veci C-529/07 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG proti Franz Hauswirth GmbH.

Generálna advokátka v bode 58 konštatuje, že „hoci úmysel prihlasovateľa je kľúčovou otázkou pre zistenie neexistencie dobrej viery, tento subjektívny úmysel by však mal byť určovaný s poukazaním na objektívne okolnosti v konkrétnej veci“ a následne v bode 61 uvádza, že pri posudzovaní neexistencie dobrej viery pre vnútroštátny súd je dôležitá osobitne odpoveď v otázke významu štyroch stránok dôkazov: „vedomosť o tom, že súťažitelia už používajú podobné ochranné známky, vedomosť o tom, že užívanie týchto ochranných známk požíva istý stupeň ochrany podľa práva hospodárskej súťaže alebo práva ochranných známk, úmysel brániť pokračovať v užívaní týchto ochranných známk a tiež všeobecnú známosť a ochrana, ktoré požíva vlastná ochranná známka prihlasovateľa“.

Na pojednávaní na krajskom súde dňa 12. novembra 2010 žalobca sám priznal, že nemieni sám ochrannú známku používať, ale má v úmysle uzavrieť zmluvu

so spoločnosťou M., spol. s r. o. alebo so Slovenským zväzom ľadového hokeja, na základe ktorej by im umožnil používať ochrannú známku.

Je teda zrejmé, že žalobca mal vedomosť o tom, že M., spol. s r. o. používa označenie Sieň slávy slovenského hokeja, ktoré každý spája so slovenským hokejom a používa teda istý stupeň ochrany podľa práva hospodárskej súťaže. Je tiež zrejmé, že účelom prihlásenia ochrannej známky žalobcom nebolo to, aby ju sám používal. Na základe uvedeného sa možno domnievať, že zo strany žalobcu ide skutočne o nedostatok dobrej viery, čo bráni zápisu ochrannej známky.

Ďalej k obrane žalobcu, že zo strany samotného Slovenského zväzu ľadového hokeja neboli samostatne vznesené pripomienky ani námietky uviedol, že tieto boli vznesené zo strany M.S., s. r. o., ktorá je marketingovou spoločnosťou Slovenského zväzu ľadového hokeja a podľa článku 1 štatútu Siene slávy slovenského ľadového hokeja zo dňa 18. júla 2002: „Sieň slávy slovenského hokeja je odštepým závodom M.S., s. r. o. zapísaná v obchodnom registri pod menom M., spol. s r. o. odštepný závod Sieň slávy slovenského hokeja, ako 100 %-ná dcérska spoločnosť Slovenského zväzu ľadového hokeja.“ Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby najvyšší súd zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu.

Aj žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na skutočnosť, že odôvodnenie odvolania neobsahuje dôvody z ktorých žalobca vychádzal pri tvrdení, že vec bola nesprávne právne posúdená. Žalobca v odvolaní zopakoval svoje názory najmä, že ako autor projektu, nemohol pri podaní prihlášky ochrannej známky SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA konať v zlej viere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bolo preskúmať rozhodnutia príslušných správnych orgánov na základe ktorých bola zamietnutá prihláška slovnej ochrannej známky POZ 473/2004 s názvom SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA z 18. februára 2004 prihlasovateľa Mgr. Š. N. podnikajúceho pod obchodným menom S., B. (žalobca) z dôvodu existencie zápisnej výluky prihlasovaného označenia SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA stanovenej v § 2 ods. 1 písm. k/ zákona č. 55/1997 Z. z., podľa ktorého za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré je predmetom prihlášky, ktorá nebola podaná v dobrej viere.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vyhodnotiac rozsah a dôvody odvolania žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, oboznámiac sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, t. j. s obsahom súdneho a administratívneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. V súlade so závermi krajského súdu i najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnym orgánom náležite zistený a správne právne posúdený. Preto sa s rozhodnutím krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobcu.

Pojem dobrá viera zákon č. 55/1997 Z. z. nedefinuje, nakoľko vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ju vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno povedať, že neexistencia dobrej viery je subjektívny stav – úmysel, ktorý nie je zlučiteľný s uznávanými normami etického konania – ktorý možno zistiť len z objektívnych dôkazov a ktorý treba posudzovať jednotlivo v každom prípade.

Vzhľadom k uvedenému pri posudzovaní existencie dobrej viery žalobcu krajský súd ako aj správne orgány postupovali správne keď skúmali, či žalobca, ktorý podal prihlášku vedel o práve inej osoby k rovnakému alebo podobnému označeniu, či na základe okolností musel byť s takýmto právom v dobe podania oboznámený alebo či by použitie takéhoto označenia bolo v rozpore s dobrými mravmi alebo by neoprávnené poškodilo osobitý charakter alebo povesť označenia, ktoré je predmetom iného práva, či podanie prihlášky ochrannej známky nie je špekulatívne.

Najvyšší súd ďalej dodáva, že základným cieľom ochrannej známky je zaručiť jej majiteľovi totožnosť pôvodu daného výrobku alebo služby a umožniť mu zároveň rozlíšiť bez možnosti zámery tento výrobok alebo túto službu od výrobkov a služieb iného pôvodu. Vzhľadom na uvedené neexistencia dobrej viery sa podstatným spôsobom prejavuje v podaní prihlášky ochrannej známky s iným cieľom, než jej umožniť plniť uvedenú základnú funkciu, napríklad zapísanie ochrannej známky len s cieľom brániť ostatným súťažiteľom pokračovať v užívaní nezapísaných označení.

Krajský súd ako aj správne orgány prijali správny právny záver, že žalobca nekonal v dobrej viere na základe posúdenia: charakteru osoby garanta celého projektu „SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“, ktorá tento projekt realizovala, zastrešovala, prezentovala a finančne zabezpečovala (M., s. r. o.), v niektorých bodoch zhodného predmetu činnosti spoločnosti M.S., s. r. o. a predmetu ochrannej známky SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA a právneho vzťahu medzi účastníkmi konaniam počas realizácie uvedeného projektu. Významnú úlohu tiež zohrala skutočnosť, že žalobca mal zo svojej činnosti vedomosť o tom, že M., spol. s r. o. používa označenie SIENĽ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA, ktoré každý spája so slovenským hokejom a používa teda istý

stupeň ochrany podľa práva hospodárskej súťaže. Je tiež zrejmé, že účelom prihlásenia ochrannej známky žalobcom nebolo to, aby ju sám používal. Žalobca podal prihlášku ochrannej známky ako fyzická osoba – podnikateľ 18. februára 2004, t. j. až potom, ako bol odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti M., s. r. o. (27. novembra 2003), a teda až potom, ako umožnil, aby jeho projekt (myšlienku) zrealizoval (za finančnej podpory rôznych subjektov, s ktorými mala spoločnosť M., s. r. o. uzavreté zmluvy), tretí subjekt. Z uvedeného je možné vyvodit' záver, že vzhľadom na predchádzajúcu úzku spoluprácu žalobcu s S., resp. jeho dcérskej spoločnosti M., s. r. o. pri realizácii projektu „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ a čas, kedy bola prihláška ochrannej známky „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ podaná (po odvolaní žalobcu z funkcie konateľa spoločnosti M., s. r. o.) a skutočnosť, že S. prostredníctvom spoločnosti M., s. r. o. zodpovedal za finančnú, marketingovú, obsahovú náplň, smerovanie, organizačnú a realizačnú stránku projektu ako aj koordinovanie všetkých zúčastnených subjektov (čo svojím podpisom potvrdil sám žalobca ako vtedajší konateľ a výkonný riaditeľ spoločnosti M., s. r. o.), podanie prihlášky ochrannej známky žalobcom žalovaný správne vyhodnotil ako podanie, ktoré nebolo urobené v dobrej viere. Nemožno preto prisvedčiť opakovanému názoru a obrane žalobcu, že ako autor projektu nemohol pri podaní prihlášky ochrannej známky SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA konať v zlej viere.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že námietka žalobcu, že zo strany Slovenského zväzu ľadového hokeja neboli samostatne vznesené pripomienky ani námietky v konaní o ochrannej známke je bez právneho významu, pretože uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/15/2009-26 z 25. novembra 2009 bola do konania pribratá spoločnosť M., spol. s r. o. nakoľko proti prihláške ochrannej známky podala námietky, čím by mohli byť dotknuté jej práva a povinnosti. Pre úplnosť sa žiada uviesť, že obchodná spoločnosť M., s. r. o., je marketingovou spoločnosťou Slovenského zväzu ľadového hokeja a podľa článku 1 štatútu Siene slávy slovenského ľadového hokeja zo dňa 18. júla 2002: „Sieň slávy slovenského hokeja je odštepným závodom M.S., s. r. o. zapísaná v obchodnom registri pod menom M., spol. s r. o. odštepný závod Sieň slávy slovenského hokeja, ako 100 %-ná dcérska spoločnosť Slovenského zväzu ľadového hokeja.

Vzhľadom na to, že žalobca ani v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol vypořiadal už krajský súd, a ktoré by spochybňovali vecnú správnosť jeho rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/15/2009-78 z 12. novembra 2010 podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s ustanovením s § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, a to žalobcovi z dôvodu, že nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že mu v odvolacom konaní trovy nevznikli ako aj z dôvodu, že mu náhrada trov konania v správnom súdnictve zo zákona neprislúcha. Ďalší účastník konania si náhradu trov konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave dňa 24. novembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková